Ewa olli ka üks nisuggune perrenaene ja maiapiddaja missuggust arwaste on leida. Ei temma weddelenud, egga armastanud lobbisenust; kui mittokord rahwas tullid neid watama, ehk Hansut tõle palluma, ei Ewa jätnud tödd seisma, waid aias ikka peäle, mis kord kässil olli, ehk tulli kätte wõtta. Hommiko warra watis temma lomade järrele, ja et neid kül pissut temmal olli, siiski tulli ikka murret kanda, suwwel kui talwel, et iggaühhele temma õigus sai. Jootmist ja sõõtmist noutas lomadele hästi saggedaste. Suwwel ial ei aianud lome karjamale, enne kui neile kaewust olli wet pakkunud, hobbosele, lehmale ja lammastele kül ühhest künnast, siggadele jälle teisest, ja hanedele; teised naesed naersid kül, et temma teggi ilmaaegust tödd, sest et lomad leidwad metsast wet küllalt; agga Ewa räkis: „Metsas on seisnud mudda- ja „magge so-wessi, se ei olle hea lomadele; „se sadab mittokord kobso-ja maksetõkke „tullema; selge wessi on igga lomale „parrem, ja puhtama suggu lomad tar„witawad ka puhhast toito.“ Muud rahwas sõõtsid lome talwisel aial kaks kord päwes, ja wast pärrast Joulud hakkasid kolmkord sõõtma; Ewa sõtis wiis ja kuus kord päwes, et, kui pissut hawal anti, ei piddand ni paljo toito raisko minnema. Ei olnud temmal tõbbi lomadesse hakkamas, ei läinud lomad waeseks, et kül pissut heino nähha anti; agga et keik peti hoidmisse warral, ja et lomad ommal aial omma parrajat ossa saiwad, siis jätkas ka se pissut, ja lomad ollid täied; lehm andis hästi pima, lammas toi igga aasta kolm talle. Temma murre ja holekandminne ja ommal aial ka pissut wilja kullutaminne, sai ka jälle temma kätte taggasi. Igga siggise mü-